

af det praktiske Liv, som Skolen medfører. I Sverige og Sachsen deltage de saaledes delvis i Undervisningen, have altsaa ikke blot Eksempler for Dje, men faa ogsaa deres Kræfter øvede til en vis Grad. Endelig er det i Lande som Finland og Preussen ordnet saaledes, at man har egentlige Dvelsesskoler, snart med bredte, snart med samlede Undervisningstimer. Saaledes undervises der i et privat Kvindeseminarium i Berlin en Maaned ad Gangen af hver Seminarieelev; enkelte Steder inddeler man Klassen i Grupper, for at de unge Lærere skulle have saa meget færre Elever at tumle med. Som det ses, kan der være forskellige Fremgangsmaader at vælge imellem. Men fri Forsøg i Overensstemmelse med lokale Forhold og personligt Kald ere udelukkede ved den bestemte Fordring, som, efter min Mening i Strid med Loven, er stillet i Ministeriets Cirkulære. Jeg henstiller derfor, at dette Spørgsmaal tages op til alvorlig Overvejelse ud fra den raadende Grundbetragtning ved Lovens Vedtagelse, den, at det er Seminarierne, der skulle lægge Planen og skabe Formen for Dvelsesundervisningen, og at Ministeriet kun har at forholde sig som et Tilsyn, der passer paa, at man paa intet Sted i disse Planer gaar ud over det naturliges og frugtbringendes Grænse. Ud fra dette Synspunkt vil man opnaa, hvad der her fra anden Side er ønsket opnaaet, at ikke alle, Lærere og Børn, støres over en Kam; man vil da kunne sørge for, at Børnene behandles med den rette Barmhjertighed, og give Lærerkæfterne rundt om i disse Børneskoler og paa Seminarierne Beslighed til at udsolde sig saaledes, at denne Virksomhed paa bedste Maade kan blive til Gavn for Seminariernes Elever.

Første Viceformand (Scharling):

Det forekommer mig, at det ærede Medlem gif vel meget ud over, hvad der foreligger til Behandling. Jeg vil, for saa vidt andre skulde komme ind paa det af ham omtalte Spørgsmaal, henstille til dem at holde sig lidt mere til, hvad der foreligger.

Frier: Jeg har troet, at da Betænkningen indeholder den almindelige Bemærkning, at der har fundet et Samraad Sted om denne Sag, maatte Genstanden for dette Samraad kunne bringes under Forhandling i Salen.

Første Viceformand (Scharling):

Det ærede Medlem har fuldkommen Ret deri. Jeg afbrød ham derfor ikke, men jeg

henstiller blot, at man vil fordybe sig lidt mindre i Seminariernes Stilling. Det er kun en Henstilling, jeg gør til følgende Talere.

Korsgaard: Inden jeg fremsætter et Par Bemærkninger til de foreliggende Endringsforslag, vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til den ærede Ordfører. Han omtalte forleden Dag under de kultusministerielle Konti Kontoen for ministerielle og Kontorudgifter, og navnlig en Post derunder, som hedder „Forfælgigt“. Ordføreren klagede, og sikkeret nok med Høje, over, at det var en mærkelig Regnskabsform, man har benyttet paa disse Steder. Jeg har ved Hjælp af Statsrevisorernes Betænkning søgt at finde Rede paa, hvad det er for en Regnskabsform, Ministeriet der benytter, men det har ikke været mig muligt at vinde Klarhed derover. Det synes, som om Ministeriet ikke kan eller ikke vil gøre Rede for disse Midlers Anvendelse. For Fremtidens Skyld er det jo ret heldigt at vi hører, at Ministeriet vil søge til næste Aar at faa en klarere Regnskabsform, men det kunde dog være ret godt ogsaa nu for Tiden at faa nogenlunde Rede derpaa. Det Spørgsmaal, jeg derfor vilde rette til den ærede Ordfører, angaar den Bemærkning, han gjorde om nogle Misligheder, der skulde have fundet Sted. Den ærede Ordfører sagde: „Efter hvad der er passeret, har der dannet sig nogle underlige Forestillinger om, hvad denne Konto har kunnet bruges til. Der er gaaet de mærkeligste Rhygter om de Udgifter, som have været afholdte af denne Konto, og det er ogsaa kommet frem i offentlige Blade. Jeg tror derfor, at ogsaa Ministeriet er bedst tjent med, at Regnskabet paa dette Punkt er fuldstændig gennemskueligt.“ Det forekommer mig, at den ærede Ordfører ikke bør blive staaende ved en saadan Udtalelse i sin Almindelighed. En Udtalelse, som gaar ud paa, at der er „højt mærkelige Rhygter“, maa fremkalde Forestillinger om, at der er passeret noget ganske ekstraordinært og noget i højeste Grad dabelværddigt. Hvis det ikke er Tilfældet, hvis det kun er Vapnerier, der er Tale om, maa jeg sige til den ærede Ordfører, at da er det næppe berettiget at benytte Udtalelser af denne Art. Hvis derimod Udtalelsen er grundet paa noget større, tror jeg, at vi have et rimeligt Krav paa at faa at vide, hvad der er passeret. Det ser snarest ud, som om det er noget, der ligner Skandale.

I øvrigt skal jeg kun gøre et Par enkelte Bemærkninger. Det har undret mig noget, at Udvalgets Flertal er enedes om